

Celé noci v duchu rozprávěla s Harimanem a představovala si, jak ji vysvobozuje z vězení.

Jednoho horkého dne ji vyvedli ven: „Zařaď se mezi Germanikovy zajatce! Celý Řím dnes slaví jeho vítězství nad barbary!“

Thusnelda musela v poutech kráčet mezi oddíly římských vojáků, jimž lidé provolávali slávu. Nalevo i napravo se mezi bílými kamennými sloupy mačkaly davy a křičely: „Ať žije Germanicus! Sláva Tiberiovi! Řím! Řím!“

Thusneldě se šlo obtížně, dítě v ní už bylo veliké a těžké. Klopila oči – spíše smutkem než hanbou. Když se znovu podívala vzhůru na křičící dav, spatřila mezi římskými důstojníky svého otce. Dobře se bavil, jako by snad i on něco slavil. Pod Thusneldou se podlomily nohy a klesla k zemi...

Ještě toho večera porodila ve své kobce syna a dala mu jméno Thumelik. Když skončily oslavy Germanikova vítězství, už ji v Římě nepotřebovali. I s dítětem ji odvezli do vojenského přístavu Ravenna. Tam se Thusnelda rozstonala. Byla nemocná žalem. Když zemřela, předali jejího syna majiteli gladiátorské školy, aby z něj vycvičil otroka bojujícího v aréně pro potěchu římských diváků.

O sto let později vytesal římský sochař, jehož jméno neznáme, podobiznu nešťastné Thusneldy. Mnohem později, v době slavných renesančních umělců, její sochu převezli do Florencie a tam ji dnes můžeme spatřit po boku slavného Michelangelova Davida.

Nepřátelé a zrádci

Nenávist umí být stejně slepá jako láska. Hariman cítil vůči markomanskému králi hlubokou zášť – nesnášel jeho smířlivost vůči Římu. Ale ještě víc nenáviděl sám sebe, protože byl jen pouhým zlodějem nevěsty, kterou nakonec ani nedokázal vysvobodit ze zajetí. Všechn ten vztek teď tryskal z Harimanova srdce jako proud černé žluči:

„Udeříme na říši Markomanů a vyplníme ji!“

Marobud prosil císaře Tiberia o pomoc, ale nedočkal se. Musel tedy táhnout s vojskem proti Harimanovi, aby ho odrazil ještě před hranicemi své země.

Kdysi spojenci, nyní nepřátelé se střetli v durynských lesích. Cheruskové ani Markomani už nebojovali postaru, v náhodných tlupách, nazí a prostovlasí. Vedli boj po římském způsobu, v pevných útvarech, chránění přilbicemi a drátěnými košilemi.

Sekyry a kopí třeskaly o štíty, z luků vylétly šípy. Právě křídlo Harimanových vojáků se rozpadalo, ale zároveň začalo ustupovat i pravé Marobudovo křídlo. Voje se točily v kruhu, zakousnuté do sebe jako šelmy. Mrtvá těla ležela v krvi a ranění po nich šlapali. Nikdo nebyl vítězem – a poražení byli všichni...